



1. שולחן ערוך אורח חיים הלכות יום הכפורים סימן תריב סעיף י  
שתה מעט וחזר ושתה, אם יש מתחלת שתיה ראשונה עד סוף שתיה אחרונה כדי שתיית רביעית, מצטרפין לכשיעור; ואם לאו, אין מצטרפין. ויש אומרים ששיעור צירוף השתיות כדי אכילת פרס, כמו צירוף אכילות.

2. משנה ברורה על שולחן ערוך אורח חיים הלכות יום הכפורים סימן תריב סעיף י  
(לא) ויש אומרים - מלשון המחבר משמע דהעיקר כדעה א' אבל הפר"ח והגר"א כתבו דהעיקר כדעה השניה:

3. ביאור הלכה סימן תריב סעיף י  
\* אם יש מתחילת שתיה ראשונה וכו' - מוכח מזה דמה ששהא בשעת השתיה הוא בכלל השיעור וא"צ שישהא שיעור שתיית רביעית בין שתיה לשתיה אלא כל ששהא בין השתיות והשתיות יותר מרביעית פטור [מאמר מרדכי ע"ש] ודין זה הוא אפילו לא הפסיק כלל אלא ששתה מעט מעט עד ששהא ע"ז יותר משתיית רביעית פטור:

4. שער הציון סימן רי ס"ק יא  
(יא) עיין בלחם משנה פרק ב מהלכות עשור הלכה ד ותבין מה ששינינו הלשון מלקמן סימן תרי"ב. ונראה לי דסתם שתיית רביעית משערין כדרך שתיית בני אדם, שאינו שותהו בבת אחת כי אם בשתי פעמים, שהוא מדת דרך ארץ, כדלעיל בסימן ק"ע סעיף ח, עיין שם ומה דאיתא ברמב"ם פרק י"ד מהלכות מאכלות אסורות, שתה מעט וחזר ושתה, אם יש מתחלת שתיה ראשונה עד סוף שתיה אחרונה כדי שתיית רביעית, מצטרפין לכשיעור וכו', מיירי בכהאי גוונא שלא הפסיק יותר משיעור זה, ומה שכתב עוד, ואם לאו אין מצטרפין, היינו, שהפסיק יותר משיעור זה מעט. ובזה ניחא מה שהקשה שם בלחם משנה, וכד תעיין הוא תירץ גם כן מעין זה. ומה שכתבנו בפנים והפסיק מעט, היינו ששהא מעט יותר משאר בני אדם ששוהין באמצע השתיה. ועיין בנשמת אדם כלל נ' אות דל"ת, והנראה לעניות דעתי כתבתי:

5. שו"ת מנחת אשר גיג

<p><b>אך</b> מ"מ ודאי מסתבר כדבריהם, דלכאורה פשוט דשיעור שתיית רביעית אין ענינה לזמן שאדם יכול לשתות רביעית אלא לזמן שבדרך כלל אדם בינוני שותה רביעית.</p> <p><b>והרי</b> כך חזינן בשיעור תכא"פ שאמרו חז"ל (נגעים פי"ג מ"ט, ברכות מ"א ע"א וסוכה ר' ע"א) "פת חטין ולא פת שעורין, מיסב ואוכל בליפתן" דהיינו כדרך אכילה בינונית בדרך הסיבה, ודאי כן הדבר גם בכדי שתיית רביעית, ומשוכ פשוט כיסוד דבריהם של עה"ש ומשנ"ב.</p>	<p><b>אמנם</b> אף שלענ"ד אין דברי הגמ' שם ענין לני"ד, דנראה פשוט שלא אמרו כן אלא בשתיית יין ולא בשתיית משקאות שאדם שותה לצמאו, ועוד דלא הקפידו אלא בשותה כוסו בבת אחת ולא הקפידה על השותה רביעית בב"א, דעיקר הקפידא שאין זה ממדת דרך ארץ לשתות כל כוסו בבת אחת.</p> <p><b>ובאמת</b> חילקו שם בפסחים בין כוס גדול לקטן, וכך פסק הרמ"א בסימן ק"ע שם, ובמג"א (שם ס"ק י"ג) הביא מהשל"ה שכוס קטן שבו מותר לשתות בב"א הכונה לפחות מרביעית, אך מ"מ נראה דאין הקפידא בשותה רביעית בב"א מכוס גדול, ועיקר הקפידא בשותה כוסו בב"א, ודו"ק בזה.</p>
---	--

6. רמב"ם הלכות שביבת עשור פרק ב הלכה ד  
אכל מעט וחזר ואכל אם יש מתחלת אכילה ראשונה עד סוף אכילה אחרונה כדי אכילת שלש ביצים הרי אלו מצטרפות לכשיעור ואם לאו אין מצטרפות לכשיעור, שתה מעט וחזר ושתה אם יש מתחלת שתייה ראשונה עד סוף שתייה אחרונה כדי שתיית רביעית מצטרפין לשיעור ואם לאו אין מצטרפין.

7. רמב"ם הלכות תרומות פרק י הלכה ג  
אכל וחזר ואכל, שתה וחזר ושתה אם יש מתחלת אכילה ראשונה עד סוף אכילה אחרונה כדי אכילת פרס ומתחלת שתייה ראשונה עד סוף שתייה אחרונה כדי שתיית רביעית הרי אלו מצטרפין לכזית.

8. רמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק יד הלכה ט  
וכן השותה רביעית של סתם יינם מעט מעט או שהמחה את החמץ בפסח או את החלב וגמעו מעט מעט, או ששתה מן הדם מעט מעט, אם שהה מתחלה ועד סוף כדי שתיית רביעית מצטרפין ואם לאו אין מצטרפין.

9. רדב"ז הלכות מאכלות אסורות פרק יד הלכה ט  
ואיכא למידק עלה כיון דשיעור השתיה רביעית ושיעור השהייה כדי שתיית רביעית היכי משכחת לה שתהיה השתייה והשהייה כדי שיעור שתיית רביעית. וי"ל דמשכחת ליה דמגמע גמיע כדרך הסובאים הזוללים ושיעור שתיית רביעית היינו כדרך השותים בנחת

10. זמנים שונים:

- a. ר' משה פיינשטיין (על פי עדותו של ר' בלסקי בשלחן הלוי פרק ג אות יא) – 60 שניות
- b. ר' בלסק – 30 שניות
- c. ר' אשר וייס - כמה שניות

### 11. שערי תשובה סימן רד (בענין קפה)

עבה"ט וע' בר"י שכ' שהגאון מופת הדור בעל בתי כהונה כ' בגליון היד אהרן שכ' שראה שמניחין עד שתצטנן כו' וז"ל אין דרך שתייתו בכך ולא עבדי ליה כה"ג ואין זה דרך הנאתו ותיקונו ואנשים הללו בטלו דעתם אצל כל אדם... ולפענ"ד צ"ע דמה בטלה דעתם שייך לענין ברכה אחרונה דבנ"ר אפי' שותה מים לצמאו מברך לאחריו בנ"ר ואם לו' כיון שאין דרך הנאתו בטלה דעתו ולא יברך לפניו שהכל פשיטא דגם הא ליתא דודאי צריך לברך על הנאה כל שהוא אם לא דאזיקו מזיק ליה הא לא"ה צריך לברך ובמדינתנו אין מקפידין כ"כ לשתות בחמימות ביותר ולא שייך בטלה דעתו ולכן בסוף השת' שהוא קצת מצונן יכול לשתות רביעית בלא הפסק בכדי שתיית רביעית ושפיר מברך ברכה אחרונה ומכ"ש דדעת הרבה פוסקים דגם בשתייה בעינן הפסק בכדי לא חשיב הפסק ועיין לקמן סי' ר"י בט"ז לענין יין שרף וכבר האריכו בזה בספרים שהביאו בבה"ט ושאר ספרים ונראה דאם נסתפק אם הפסיק כדי שיעור רביעית אם לא אף שספק ברכות להקל מ"מ כיון דאפשר לתיקוני ע"י שישתה רביעית או שיאכל דבר שברכה אחרונה שלו בנ"ר ויצא גם בשתיית הקאו"י מידי ברכה אחרונה ועיין בשו"ת שמש צדקה סימן ב' תשובות בדבר מבעהמ"ח ובנו ובדעתם מסכמת לברך ע"ש באורך:

### 12. תלמוד בבלי מסכת שבת דף קמח עמוד א-ב

אמר ליה רבא בר רב חנן לאביי: מכדי אמרו רבנן כל מילי דיום טוב כמה דאפשר לשנויי - משנינן, הני נשי דמליין חצבייהו מיא, מאי טעמא לא משנינן? - משום דלא אפשר. היכי לעבדי - דמליין בחצבא רבא לימלו בחצבא זוטא - הא קא מפשו בהילוכא, דמליין בחצבא זוטא לימלו בחצבא רבא - קא מפשו במשוי. ניפרוס סודרא - אתי לידי סחיטה. נכסייה בנכתמא - זימנין דמיפסק, ואתי למקטריה. הלכך: לא אפשר.

### 13. תלמוד בבלי מסכת שבת דף קכו עמוד ב-קכז עמוד א

משנה. מפנין אפילו ארבע וחמש קופות של תבן ושל תבואה מפני האורחים, ומפני בטול בית המדרש, אבל לא את האוצר... איבעיא להו: הני ארבע וחמש קופות דקאמר, בארבע וחמש קופות - אין, טפי - לא, אלמא: למעוטי בהילוכא עדיף. או דילמא: למעוטי משוי עדיף? תא שמע, דתני חדא: מפנין אפילו ארבע וחמש קופות של כדי שמן ושל כדי יין. ותניא אידך: בעשר ובחמש עשרה. מאי לאו בהא קמיפלגי - דמר סבר: מעוטי בהילוכא עדיף, ומר סבר: מעוטי במשוי עדיף? - לא, דכולי עלמא מעוטי בהילוכא עדיף. ומי סברת בעשר ובחמש עשרה אקופות קאי? אכדין קאי. ולא קשיא, הא - דמשתקלי חד חד בקופה, והא - דמישתקלי תרי תרי, והא - דמשתקלי תלתא תלתא, ובדקורי דהרפניא. איבעיא להו הני ארבע וחמש דקאמר אף על גב דאית ליה אורחין טובא או דילמא הכל לפי האורחין ואם תמצי לומר הכל לפי האורחין חד גברא מפני לכולהו או דילמא גברא גברא מפני לנפשיה? תא שמע: דאמר רבה אמר רבי חייא: פעם אחת הלך רבי למקום אחד וראה מקום דחוק לתלמידים, ויצא לשדה ומצא שדה מלאה עומרים ועימר רבי כל השדה כולה. (שמע מינה הכל לפי האורחין). ורב יוסף אמר רבי הושעיא: פעם אחת הלך רבי חייא למקום אחד וראה מקום דחוק לתלמידים, ויצא לשדה ומצא שדה מלאה עומרים ועימר רבי חייא כל השדה כולה. שמע מינה: הכל לפי האורחין. ועדיין תבעי לך: חד גברא מפני ליה לכולא, או דילמא כל גברא וגברא מפני לנפשיה? - תא שמע ועימר רבי. - ולטעמך, רבי בדנפשיה עימר? אלא: צוה ועימר, ולעולם כל חד וחד מפני לנפשיה.

### 14. חידושי הרשב"א מסכת ביצה דף כה עמוד א

שחטה בשדה לא יביאנה במוט ובמוטה אבל מביאה אברים אברים. ואף על גב דמפיש בהלכה ואמרינן בפ' מפנין (קכ"ז א') דמעוטי בהלכה טפי עדיף ממרבה בהלכה וממעט במשוי שאני הכא דמביא במוט ובמוטה מיחזי כעובדין דחול. וי"מ שלא אסרו כאן אלא במסוכנת שיש לה קול שלא נשחטה מחמת י"ט ממש אבל בריאה שנשחטה לצורך י"ט מביאה אפילו במוט ובלבד שישנה אם אפשר לשנות וכענין שאמרו בפרק המביא כדי יין (כ"ט ב') לא יביאם בסל ובקופה אבל מביא על כתפיו או לפניו. וי"א דה"ה לבריאה ומסוכנת אורחא דמילתא נקט שאין דרך לשחוט את הבריאות בשדה אלא בביתו וכן דעת הרמב"ם ז"ל, ומסתברא לי דאינו נוטל את העור משום דעד כאן לא התירו ב"ה (י"א א') אלא בשוחט מדעתו ל"ט כדי שלא ימנע משמחת י"ט והתירו סופן משום תחלתן אבל בשוחט את המסוכנת לא. ומיהו אפשר כיון דליכא אלא טלטול דרבנן לא חלקו. אבל בירושלמי דפרקין גרסינן תני אבל מביאה ע"ג עורה כיצד הוא עושה משייר ממנה אבר (זו) [אחד] ומביאה עמה.

### 15. בית הבחירה למאירי מסכת ביצה דף כה עמוד א

ומכל מקום אם שחט בהמה בשחירת לצורך יום טוב בשדה מביאה אף במוט ובמטה ובסיעה של בני אדם וכן הלכה ומגדולי המחברים פוסקים שאף בהמה בריאה ושנשחטה בשחירת לעקר צורך יום טוב לא יביאנה דרך חול אלא שמביאה בידו איברים איברים ואף על פי שבהבאה זו מרבה בהלוחך ואתה צריך לומר שתוספת משאו חמור מתוספת הלוחך ובפרק המביא ל' א' אנו נותנין להם דין אחד וכמו שאמרו שם היכי ליעביד דמליא בחצבא רבא תימלי בחצבא זוטא הא קא מפשא נמי בהילוכא תדע שלא הושוו המדות בין הרבאת הלוחך ומיעוט משאו להרבאת משאו ומיעוט הלוחך אלא בששניהם דרך חול אבל הבאת איברים אינה דרך חול ולפיכך לא חששו בה להרבאת הלוחך שבה:

### 16. שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן שלג סעיף א

אוצר של תבואה או של כדי יין, אף על פי שמותר להסתפק ממנו אסור להתחיל בו לפנותו אלא לדבר מצוה, כגון שפינהו להכנסת אורחים או לקבוע בו בית המדרש. וכיצד מפנהו, אם היה האוצר גדול מפנה ממנו חמשה קופות (שבכל קופה שלש סאים) (הגהות מרדכי ור"ן פרק מפנין), לא היה בו אלא חמשה קופות, מפנה מהם ארבעה קופות אבל כולו לא יפנה שמא יבא להשוות גומות. הגה: וכל שבות שהתירו משום צורך מצוה מותר ג"כ לצורך אורחים; ולא מקרי אורחים, אלא שנתארחו אצלו בביתו, או שזימן אורחים שנתארחו אצל אחרים (תרומת הדשן סי' ע"ב), אבל כשזימן חבירו לסעוד אצלו לא מקרי אורחים ואינו סעודת מצוה רק סעודת רשות.

### 17. שולחן ערוך אורח חיים הלכות יום טוב סימן תצח סעיף ז

אם שחט בהמה בשדה, לא יביאנה במוט או במוטה כדרך שעושה בחול, אלא יביאנה בידו איברים איברים.

### 18. משנה ברורה על שולחן ערוך אורח חיים הלכות יום טוב סימן תצח סעיף ז

(מג) אם שחט בהמה - מדסתם משמע דאף בהמה בריאה דינא הכי:  
(מד) יביאנה בידו - אף על גב דמפיש עי"ז בהלוכא מ"מ עדיף טפי כדי שלא יהא כעובדא דחול ועיין בפמ"ג שמוכח מהר"ן דאפילו ע"י שינוי אין כדאי להביא על ידי מוט:  
(מה) איברים איברים - ואם א"א לו לשנות להביא איברים איברים כגון שצריך למהר להביא לאורחים נראה דמותר להביא ע"י מוט ומוטה [או"ז וע"ש דמוכח דבמסוכנת יש להחמיר לישנא קמא גם באופן זה ואין להקל אלא בבריאה]:

### 19. ביאור הלכה סימן תצח סעיף ז

\* שחט בהמה בשדה לא יביאנה וכו' - לעיר או ברשות הרבים כה"ג דשכיחי רבים [פמ"ג בשם מ"א מלקמן סימן תק"י סקט"ו]: